

рицитъ лекции по историографията въ старитъ вѣкове. Остроумниятъ Льове и Фолкманъ четѣха философия. У тогавашния частенъ доцентъ, градския архиваръ д-ръ Емлеръ човѣкъ имаше възможностъ основно да се упражни по латинска срѣдновѣковна палеография. Вънъ отъ университетскитъ кржгове старитъ семейни връзки сблизиха К. Иречека съ Палацки; старецътъ често го подканяше къмъ усърдна работа по славянска история.

Въ университета тогава имаше живо движение между чешката младежъ. За другари презъ тѣзи години Иречекъ имаше Ирасекъ, Менчикъ, Метелка, Мокри, Новачекъ, Резекъ, Ржежабекъ, Томайеръ, Врѣхлицки и др. Съ литературнитъ чешки кржгове той се сблужи въ „Umělecká Beseda“, гдето Халекъ председателствуваше книжовното отдѣление. Тамъ се запозна съ Зейеръ и Сладекъ. Съ своитъ славянски студии скоро обърна върху си внимание. Бѣше председателъ на „Slavia“, тогава малкъ кржгъ младежи, които се интересуваха за славянска литература, народни пѣсни и т. н., а на 1874 г. и председателъ на „Akademický čtenářský spolek“. Сношенията му съ южнитъ славяни не бѣха по-слаби отколкото въ Виена; покрай разнитъ модерни езици Иречекъ се научи да говори и български—не твърде лека работа при тогавашната липса на прирѣчни книги. Много дружеше съ младия французски професоръ Ернестъ Денисъ, който нѣколко години тогава живѣ въ Прага да изучи историята на Хуситската епоха. Четѣха заедно чешки исторически книги и статии и правѣха излети изъ Чехия, като посещаваха исторически забележителни мѣста; веднажъ въ една лѣтна нощъ предъ изгрѣвъ слънце се възкачиха на Ржипъ. Добри спомени остави у Иречека рускиятъ професоръ Котляревски, славянски археологъ, който тогава дълго време остана въ Прага, прекрасенъ познавачъ на литературитъ и научната библиография. Презъ есента на 1874 г. се преселиха за всѣкога въ Прага и родителитъ на Иречека.

Първитъ книжовни трудове на К. Иречекъ, като на мнозина новаци, бѣха реферати върху нови книги, и то славянски въ *Časopis Českého Musea*, чийто редакторъ бѣше тогава Емлеръ; до 1878 г. излѣзоха всичко на всичко 71 такива (съ подписъ: —č—). Рефератътъ върху книгата на Albert Dumont, *Le Balkan et l'Adriatique* (все тамъ г. 1873) нарастна на цѣла статия. Иречекъ скоро забеляза, че отъ балканскитъ народи най-малко се знае за българитъ. Още въ Виена захвана да събира заглавия на новобългарски книги. Вниманието на учения свѣтъ обърна върху си най-напредъ съ списъка на новобългарскитъ книги, който излѣзе като приложение къмъ Периодическо списание на Браилското книжовно дружество, год. 1872 (*Bibliographie de la littérature bulgare moderne 1805—1870*. Книгописъ на новобългарската книжнина). Тепър-